

Gaby Rasters

Mocktails
en
magnolia's

De bloemenstal 1

De bloemenstal

‘Ja, ik weet dat het dom was! Maar aandelen zijn nooit stabiel en ik had uit betrouwbare bron vernomen dat...’ Carmen doet haar best om haar stem in bedwang te houden. Ze houdt de telefoon iets verder van haar oor, want het luide gescheld van haar baas laat niet alleen haar schrikken, maar zelfs de twee hardhorende oudjes een bankje verderop. Ze had vandaag veel geld verloren op de beurs. Dat was haar nog nooit overkomen. Aan zijn scheldkanonnade te horen is haar baas niet van plan haar er met een waarschuwing vanaf te laten komen. Al die weken aan haar telefoon gekluisterd, allemaal voor niets... Haar gedachten dwalen af en ze kijkt naar het stel op het bankje. De man heeft een bochel en zijn vrouw een huid vol rimpels, zodat die net perkament lijkt. Ze voeren de vogeltjes. Het is bijna een stilleven. Carmens oog valt op het bosje bloemen in de schoot van de mevrouw. Ze heeft het de man net zien kopen bij het bloemenstalletje. De vrouw glunderde toen ze het in ontvangst nam. Aandoenlijk. Haar ex-vriend Henri vond het maar stom, geld uitgeven aan bloemen die maar een week blijven staan. Kunstbloemen zijn veel duurzamer en bovendien hoef je er geen steeltjes vanaf te snijden. Het is geen verrassing dat ze tijdens hun hele relatie nooit bloemen van hem heeft gehad.

De snerpemde stem van haar baas trekt Carmen terug naar de realiteit. Ineens heeft ze er genoeg van en ze hangt op. Geen idee of hij al klaar was met zijn verhaal, maar zij was in ieder geval wel klaar met hem. Met haar baan. Met alles. Misschien had ze beter op een bankje naast een van de grachten kunnen gaan zitten, dan had ze er zodra haar telefoon ging in kunnen springen om nooit meer boven te komen. Al zou ze toch niet dieper kunnen zinken dan ze nu al voor elkaar had gekregen. Resoluut loopt ze naar de bloemenkraam; ze gaat bloemen kopen. Heel veel bloemen, want er is toch geen Henri meer wie ze rekening hoeft te houden. Misschien kan ze zichzelf opvrolijken met mooie zonnebloemen of geraniums, en kan ze er daarachter gaan zitten nu ze single is.

Het bloemenkraampje verrast haar en de verkoper misschien nog wel meer. Ze kijkt rond en ziet hoe prachtige boeketten roepen om gekocht te worden. De inrichting is knus en overal staan kleine hebbedingetjes te koop. Ze pakt een houten blokje van een van de planken. Er staat een toepassende quote op en ze wrijft over het zachte hout. Het is inderdaad tijd om te relaxen. Dan draait ze zich om en kijkt naar de bloemen in de vazen. De veldboeketten zijn echt prachtig en Carmen vraagt zich af waarom ze niet veel eerder een bos bloemen heeft gekocht. De verkoper geeft haar een knipoog. ‘Moeilijk om een keuze te maken, of niet? Ik kom je zo helpen, mocht je advies nodig hebben.’ Ze knikt en kijkt hoe hij voor een van zijn klanten een paar prachtige rode rozen in een vaas stopt. Hij is trouwens ook prachtig om naar te kijken...

Haar telefoon trilt. Een berichtje van Henri. Carmen voelt een steek in haar maag; dit kan nooit goed zijn. Ze opent het bericht.

Heerlijk aan de cocktails! En kijk eens wie ik hier heb ontmoet...

Op de meegezonden foto staat Henri, in zijn te strakke zwembroek op een strandstoel met een mooie dame bij hem op schoot, die zo’n kleine bikini aan heeft dat het verboden zou moeten worden. Wat is dit? *Temptation Island*? Even blijft Carmen als verdoofd naar de foto staren. Dan barst ze in snikken uit. Is het niet erg genoeg dat hij haar een week voor hun vakantie heeft gedumpt en doodleuk in zijn eentje op hún romantische reis is gegaan? Moet hij haar echt zo’n trap na geven? Ze zoekt naar een zakdoek in haar tasje, maar kan er geen vinden. Natuurlijk niet, het ding puilt uit van de rommel. Waarom bestaan er geen tassen met ingebouwde zaklampen? Ze besluit de mouw van haar nieuwe blazertje maar te gebruiken.

‘Hier, neem deze maar.’ Opeens staat hij naast haar, de charmante bloemist in zijn skinny spijkerbroek. Ze neemt de zakdoek van hem aan, snuit haar neus en voelt gelijk het schaamrood op haar kaken. Dat was niet erg damesachtig. Ze dekt met het niet-besnotte deel van de zakdoek haar ogen. Hij gebaart naar het bankje naast de kraam. ‘Misschien wil je even

gaan zitten? Mijn naam is Florian.’ Carmen gaat zitten. Langzaam maakt haar hysterische huilbui plaats voor slechts af en toe een zacht snikje. Zou ze nu veel vlekken in haar gezicht hebben?

Florian komt naast haar zitten en Carmen voelt een kriebel over haar rug lopen. Een lekkere, lome, ontspannen kriebel, waar ze van schrikt. Zijn ogen nemen haar onderzoekend op en wachten tot zij klaar is om iets te zeggen. Misschien moet ze heel lang wachten met iets zeggen, want het voelt haast als een soort hypnose om in die ogen van hem te kijken, al zijn haar eigen kijkers nog een beetje waterig. *Waarom huilde ze ook alweer?* Carmen verbreekt het oogcontact en probeert ook haar andere zintuigen een halt toe te roepen. Ja, hij ruikt vreselijk lekker; waarschijnlijk een mix van bloemen en zijn eigen parfum.

‘Nu wil je zeker weten waarom ik zo hard zit te huilen?’ Ze stopt een van haar nagels in haar mond, een irritante gewoonte waar ze maar niet vanaf komt.

‘Niet doen. Niet je nagels eraf bijten, dat is nergens voor nodig.’ Florians stem klinkt geamuseerd. Hij pakt haar hand vast en trekt zo haar vinger uit haar mond. De aanraking van zijn hand op de hare geeft haar een bijna tintelend gevoel vanbinnen.

Dit is echt gênant. En plotseling voelt ze weer tranen omhoogkomen en ze wappert snel met haar hand om ze terug naar binnen te loodsen. Haar gevoel heeft veel weg van een bal in een ouderwetse flipperkast; het schiet alle kanten op.

‘Interessant. Ik dacht dat vrouwen dat alleen in films deden, maar mijn zus wappert ook tranen weg en jij dus ook.’ Florian knikt en het lijkt alsof hij een vinkje zet in een onzichtbaar aantekeningenboekje.

Carmen snuit haar neus. ‘Mannen daarentegen besturen met één hand een winkelwagentje, met alle gevolgen van dien, en eten pinda’s alsof ze motorisch gestoord zijn.’ Haar gedachten schieten naar Henri. Ze had er altijd van moeten gruwelen hoe hij met een grote hand in het schaaltje met nootjes had gegraid en een soort trechter van zijn vuist maakte om de

pinda's in zijn mond te gieten. Ze rolt met haar ogen.

Florian grijnst en er verschijnt een kuiltje in zijn wang. Carmen wendt snel haar ogen af. Dat kuiltje is meer dan interessant te noemen. Hoe komt het dat hij er eigenlijk maar één heeft? Haar hart bonst nu een beetje sneller in haar lijf. Hoe doet die man dat? Een beetje showen met *een kuiltje* en weg is ze?

‘Nou, bedankt dat je me even wilde aanhoren, ik voel me al een stuk beter.’ Dan kijkt ze naar de zakdoek in haar handen. ‘Deze zal ik thuis voor je wassen en dan breng ik hem wel een keer terug. Wie heeft er eigenlijk nog zakdoeken van stof? Dat is echt onhygiënisch.’ Ze hoort zichzelf praten en zou willen dat er een filter op zat. Steggelen over een zakdoek is verre van flirterig.

‘Ja, klopt. Maar dit is mijn gelukszakdoek en ik gebruik het ding eigenlijk nooit. Tot nu dan.’ Hij werpt een veelbetekenende blik in haar schoot. Ze stopt de zakdoek snel in haar tas. ‘Ik ga hem voor je wassen.’ Dan staat ze op. ‘Ben je elke dag hier?’

‘Ja, elke dag van negen tot zes. Althans, dan is de winkel open. Ik ben er al veel eerder.’ Hij geeft haar een knipoog. Hij pakt een boeket bloemen uit een van de emmers op de grond. ‘Rondje van de zaak. En deze passen bij de kleur van je ogen.’ Hij houdt het boeketje naast haar gezicht en ze voelt een blos opkomen. Hij lacht. ‘Nu past het nog beter!’

Ze kan zijn grapje wel waarderen, een bloemenverkoper met heel veel charme. Zou hij al zijn klanten zo behandelen? Ze pakt haar pinpas uit haar telefoonhoesje. ‘Toe, laat me ze betalen. Daarom was ik hier immers.’

Hij schudt stellig zijn hoofd. ‘Nee, echt niet, af en toe geef ik een bloemetje weg. Vandaag ben jij de gelukkige.’ De knipoog die hij haar geeft laat haar wankelen. Dat was Henri in al die jaren samen niet gelukt. Zijn knipogen zagen eruit alsof hij een stofje in zijn oog had gekregen. Deze knipoog was werkelijk uit het boekje. *Of zoals Joey uit Friends dat altijd deed.*

Carmen knikt. ‘Nou, bedankt. Voor de bloemen en je zakdoek. En tot snel.’ Ze loopt weg, haar hoge hakken hebben

eventjes moeite om grip te vinden op de kiezeltjes hier in het park. Ze voelt dat hij haar nakijkt. Carmen onderdrukt nog net de neiging om met haar heupen te zwaaien.

Verderop in het park komt ze langzaam weer bij zinnen. Wat was dat zojuist? Ze kijkt naar het boeketje in haar handen. Al die kleuren samen zijn pure perfectie. Hij heeft haar smaak goed ingeschat. Dan denkt ze terug aan de reden van haar huilbui en de rust in haar hoofd is op slag verdwenen. Misschien had ze gewoon in de bloemenwinkel moeten blijven. Bij Florian.

Een goed gesprek

Met grote passen loopt Carmen naar huis. Ze merkt niet dat het zachtjes is gaan regenen. Het hele gebeuren met haar baas, Henri en de sexy bloemenman spoken in haar hoofd en dus zit er maar één ding op: de hulptroepen inschakelen! Ze stuurt een SOS-appje naar haar twee beste vriendinnen.

Need wine, NOW. En jullie. Tot zo?

Meteen verschijnen er twee duimpjes op het scherm en Carmen lacht. Ze stapt haar appartementje binnen en schopt haar hakken uit. De schoenen van Henri in maat zeilboot liggen ook nog in de hal. Niet lang meer. Vandaag nog stopt ze al zijn spullen in een vuilniszak!

Ze loopt door de smalle gang naar de woonkamer. Ze kijkt naar haar woning alsof ze een makelaar is die een huis keurt. Het is echt háár huis, haar plek. Hier is alles warm en gemoedelijk, heel anders dan de wereld op de beursvloer. Niets in het huis ademt Henri uit, behalve misschien de pakken in de kast en zijn stapels met overhemden en meters flosdraad. Ze knikt goedkeurend. Geen foto's aan de muur, geen fotoalbums in de lades. Daar waren ze niet van. Het duurt even voordat ze een vaas gevonden heeft die past bij het boeketje in haar handen. Ze vult de vaas met water en is blij dat de steeltjes al zijn afgesneden. De bloemen fleuren de woonkamer nog meer op en ze neemt zich voor om dit vaker te doen. Geur en kleur is wat haar leven nodig heeft.

Carmen loopt de slaapkamer in. Hoelang is het geleden dat ze...? Als ze zich dat al kan herinneren, weet ze niet meer hoe het voelde. Vaak was ze met haar gedachten bij de beurscijfers en hij waarschijnlijk ook. Of misschien had hij iemand anders in zijn hoofd, dat kon natuurlijk ook. Misschien dacht hij wel aan die troela van de foto. Carmen trekt het dekbed uit het overtrek en haalt het hoeslaken van het bed. Hups, eindelijk de kans om haar Snoopy-overtrek erop te gooien. Daar weigerde Henri onder te slapen. Misschien moet ze hem een foto sturen? Ze grinnikt om haar eigen grapje en loopt naar de keuken. Ook

daar bekijkt ze de ruimte alsof het de eerste keer is dat ze er komt. Hoe vaak hadden ze hier samen gekookt? Eigenlijk nooit. Hij had er vooral gegeten en nog vaker had hij eten laten bezorgen. Ze had het prima gevonden. Beiden met hun mobiel aan tafel, want de beursgang stond nooit stil. Vanavond zou ze de tafel echt kunnen dekken, compleet met servetten en kaarsjes. Het roer gaat vanaf vandaag radicaal om!

Stiekem was Carmen altijd jaloers geweest op de gezellige tafereelen bij haar vriendinnen thuis; daar was het altijd warm, druk en gezellig. Tanja zou zo wel voor de deur staan, waarschijnlijk met babyspuug op haar schouder. En dan Ellen. Zij had nog geen kinderen, maar zat altijd samen met de poes op de bank, met haar neus in een boek en allerlei ideeën voor nieuwe verhalen in haar hoofd. Zij had de perfecte relatie: die bestond uit vooral veel sushi eten en daar dan ook echt van genieten. Wedden dat daar nooit een mobiel op de keukentafel lag? De man van Ellen las ook veel en samen konden ze uren praten over de wending van een verhaal. Had Carmen dit gehad met Henri? Konden ze ergens over praten wanneer het gevoelens betrof? Ze hoort voetstappen buiten en nog voordat Tanja kan aanbellen, staat Carmen al bij de deur. ‘Kom erin!’

De stevige knuffel van Tanja voelt aan als een warm bad met veel schuim en bruisballen erin; alles dubbelop. Tanja en Carmen waren al vriendinnen sinds de basisschool en ondanks het feit dat hun wegen af en toe andere afslagen hadden genomen, waren ze elkaar altijd weer tegengekomen en speelden ze een belangrijke rol in elkaars leven.

‘Wat is er gebeurd, Carmen? Is het Henri?’ Tanja probeert met haar ogen door Carmens ziel heen te kijken, maar zij ontwijkt Tanja’s blik. ‘Dat vertel ik als Ellen er ook is. En pas na de eerste fles wijn. Vertel, hoe gaat het met de kleine? En kon je zomaar weg?’

‘Ja, ik kon zeker zomaar even weg. Ik heb de kleine deugniet achter het behang geplakt. Nee joh, opa en oma stonden te trappelen, ze zijn blij wanneer ik mijn nest verlaat zodat ze ook even tijd hebben met hun pronkstuk. Ik denk eerlijk gezegd dat mijn ouders mij niet eens meer zien staan sinds we Lotte hebben. Hun erfenis zal vast ook meteen naar Lotte

gaan.’ Ze trekt zo’n beteuterd gezicht dat Carmen niks anders kan dan lachen.

‘Jij bent gek! Je ouders zijn gek op je.’

‘Ja, een gek met slaapgebrek. Lotte krijgt tanden!’ Ze wijst naar de wallen onder haar ogen.

‘Ocharme. Maar ik vind dat je er goed uitziet, ondanks je slaapgebrek!’

‘Zeker, ik leefde op na jouw SOS-bericht en het vooruitzicht op wijn. Hoeveel flessen heb je in huis? Ik ga dronken naar huis en versier dan mijn eigen man. Hoogste tijd! Opa en oma doen ons deze nacht cadeau. Volgens mij willen ze er een tweede kleinkind bij.’ Ze geeft Carmen een vette knipoog. Carmen voelt haar hart volstromen met liefde voor haar vriendin.

De bel gaat en Ellen staat voor de deur. In haar handen een grote schaal met, hoe kan het ook anders, sushi! Tanja neemt de schaal aan en Carmen knuffelt haar lieve, breekbare Ellen. Ze ruikt heerlijk zoet. Als Tanja aanvoelt als een bubbelend bruisbad, dan is Ellen als een zondagmorgen op de hei met het licht van de zon precies op de juiste plekken om de mooiste foto’s te maken. Hoe verschillend de meiden ook zijn, als combi zijn ze perfect! Drie vriendinnen die elkaar gevonden hadden in de brugklas en elkaar nooit meer hebben losgelaten. Ellen was er zonder problemen bij gekomen en het had niet uitgemaakt dat Carmen en Tanja de basisschooltijd samen hadden gedeeld.

‘Sushi en wijn, dames. En nu vertellen, Carmen. Wat is er loos?’ Ellen stapt de woonkamer binnen en iedereen ploft neer op de bank. Carmen gaat ook zitten en kijkt haar vriendinnen aan. ‘Ik voel me nu al een stuk beter!’

‘Maar wat is er dan?’ Het klinkt als een tweestemmig koor. Blikken schieten over en weer om de gemoedstoestand van Carmen te peilen.

‘Alles. En niets. Een foute belegging op de beurs en een woeste baas. Ik heb midden in zijn preek opgehangen. Ik zal er wel uit liggen. Uit het topteam. Je weet wel, de snelle stijgers.

Of misschien wel helemaal uit het bedrijf.’ Ze haalt haar schouders op en haalt daarna diep adem alsof ze elk moment een diepe duik gaat nemen.

Ellen en Tanja knikken. Ooit hadden ze van Carmen een lesje handelen op de beurs gehad en ook al hadden ze er weinig van begrepen, het was duidelijk dat Carmen een natuurtalent was.

Ellen slaat haar arm om Carmen heen. ‘Vreselijk. Je werkt zo hard. Zo snel kun je er dan toch niet uit liggen?’

‘Je moest eens weten, de concurrentie is moordend en ik weet dat anderen staan te popelen mijn plek in te nemen. Ik vertelde laatst toch over die ene collega met die opgespoten lippen? Zij wil wel. En die gladjakker van een Erik zal nu al wel met zijn slaapzak voor mijn kantoor liggen.’

Tanja onderbreekt Carmens woordenstroom met een harde schaterlach. ‘Ik zie beelden van Erik in een bloemetjesslaapzak.’ Ze wuift een paar lachtranen uit haar ogen. Ellen kijkt haar boos aan, dit is niet het moment om beeldend te denken. Carmen schudt haar hoofd en perst er een glimlach uit. ‘Maar weet je? Ik weet niet eens of ik het erg moet vinden. Wat heb je aan een carrière? Dan lig ik later in mijn kist en het enige wat ze over me kunnen zeggen is dat ik het geweldig deed op de beurs.’

Ellen knikt instemmend. Met die laatste opmerking is ze het zeker eens. ‘Er is inderdaad meer in het leven, Carmen. Stel je al die hardwerkende mensen die net voor hun pensioen omvallen eens voor. Wat hebben ze op dat moment aan hun forse bankrekening? Helemaal niets. Behalve misschien een duurdere kist en heel veel bloemen.’ Ze zegt het zo bloedserieus dat Carmen in de lach schiet. Tanja heeft het nu helemaal niet meer en ze grijpt naar haar buik van het lachen. Hikkend van het lachen ligt ze nu op de bank. ‘Nu zie ik Erik met zijn nette pak in een bloemetjeskist liggen. Haha, sorry dames, ik liet me even helemaal gaan. Ik probeer weer serieus te worden.’ Ze schraapt haar keel en trekt haar gezicht in de plooi. Carmen weet dat er weinig voor nodig is om haar weer in een lachstuip te krijgen.

‘Wat zegt Henri ervan? Hij is toch degene die wil dat jullie samen het topteam worden bij het bedrijf? Heeft hij zijn motorjacht al bij elkaar gespaard?’ Tanja imiteert feilloos zijn accent en Carmen moet nu ook lachen. De keren dat Tanja en Henri elkaar ontmoet hadden, was Tanja altijd op een Henri-manier gaan praten. En hoewel Carmen zich daar in het begin weleens aan stoorde, snapte ze Tanja wel. Een hete aardappel achter in je keel om te laten zien dat je van stand was, was niks voor Carmen. Ze was eraan gewend geraakt, maar ze was nooit meegegaan in de poppenkast van Henri. Aangeleerd gedrag, want uiteindelijk was hij ook gewoon een boerenpummel uit een of ander klein Brabants dorp, al was ze daar ooit bij toeval achter gekomen. Zijn afkomst had hij duidelijk verloochend.

Tanja heeft haar normale stem teruggevonden, haalt de kurk van een fles wijn en schenkt drie glazen in. ‘Hij zat je altijd zo te pushen om door te werken tot je erbij neerviel. Wat moet hij hier nou van denken?’ Het was geen geheim dat Tanja een gruwelijke hekel aan Henri had. Kouwe kak vond ze hem. Ze had hem zelfs ooit een narcist genoemd. Carmen had het toen voor Henri opgenomen, maar diep in haar hart had ze geweten dat er in de harde woorden van Tanja een kern van waarheid zat.

‘Dit.’ Carmen laat de foto zien die Henri haar gestuurd had vanaf Ibiza. Hun vakantieplekje. Ellen slaat haar hand voor haar mond en kijkt met verschrikte ogen naar het kiekje.

‘Die zijn nep, dat zie je meteen.’ Tanja buigt zich over de gefotografeerde boezem en hijst daarna haar eigen borsten omhoog. ‘Past bij hem. Alles nep.’ Tanja is fel in haar oordeel en daarmee is de zaak voor haar afgedaan. Ellen geeft het minder snel op. ‘En nu dan? Is het voorbij? Dat is toch...ráár?’ Carmen zucht een keer diep. ‘Waren de aandelen op de beurs maar zo stabiel als jouw relatie, Ellen. Jij gelooft in ware liefde en jij bent denk ik van ons drieën degene die altijd het meest hoopt op een happy end. Jij bent Disney, Ellen. Ik ben meer een soort *Silence of the Lambs*. Het erge is dat ik me nu niet eens verdrietig voel.’

Tanja begint hard te lachen. ‘Hannibal Lector voelde zich ook niet verdrietig toen hij iemand opat...’ Ze krijgt een stomp van Ellen en ze trekt haar gezicht meteen weer in de plooi. ‘Oké, we moeten er dus even lang, diep en serieus over praten?’

Ellen knikt en Carmen haalt haar schouders op. ‘Echt, zoals ik net al zei, boeit het me weinig. Misschien bewijst hij me wel een dienst.’ Uit haar ooghoek ziet ze het bosje bloemen staan. Het beeld van Florian opeens weer scherp in haar gedachten. *Sexy was hij zeker!*

‘Dat kan wel zijn, maar in één dag je relatie verbreken en je baan kwijtraken voorspelt niet veel goeds. Voor je het weet sta je op straat. Serieus, dat kan ons allemaal overkomen.’ Ellen gaat tegen haar vriendin aan zitten. Tanja snuift een keer. ‘Carmen kan altijd bij ons intrekken, als nanny. Dan kan ik aan de boemel. Ik mis het zo, jongens!’ Ze schenkt de wijnglazen vol en de sushi verdwijnt in ieders mond. Het onderwerp Henri is van tafel en Carmen haalt opgelucht adem. Vanavond zal ze wel even aan *soul-searching* gaan doen, maar dat lukt vast beter na wat drank. Ze wilde nu eigenlijk even helemaal niet meer aan Henri in zijn zwembroek denken. Had ze hem überhaupt ooit echt aantrekkelijk gevonden?

‘Hoe kom jij eigenlijk aan die bloemen?’ Tanja gaat verzitten en kijkt Carmen indringend aan. ‘Ik wist niet dat je een bloemenvrouw was.’ Ellen kijkt nu ook naar de bloemen in de vaas, lijkt haar gedachten te ordenen en knikt dan. ‘Ja, hoe kom je aan die bloemen?’

‘Die wilde ik voor mezelf kopen, om me op te vrolijken. Dat is een keer iets anders dan repen chocolade of te dure schoenen die ik daarna toch niet draag. Maar goed, uiteindelijk vond de bloemenman me zo zielig dat ik ze van hem heb gekregen.’ Ze probeert zo nonchalant mogelijk over te komen, maar Tanja heeft met haar haviksogen de blosjes op Carmens wangen al gespot.

‘Was het een leuke bloemenman?’ Tanja’s pretogen spreken boekdelen.

‘Ja, leuk en sexy. Lekker kontje ook. Maar verder niks, dus haal je niks in je hoofd, Tanja!’

Ellen springt op van de bank. ‘Vondelpark? Komen de bloemen uit het Vondelpark?’

‘Eh. Ja. Want?’

‘Dan weet ik wie die sexy bloemenman is! Mijn buurvrouw koopt er elke week bloemen, vanwege hem! En al haar vriendinnen doen hetzelfde! En ik snap ze wel, hoor.’ Ellen gaat weer zitten en komt tot rust. ‘Ik ben zelf ook een bosje gaan kopen om te checken of mijn buurvrouw gelijk had. En dat had ze!’

‘Ellen! Jij? Ik heb je nog nooit zo vol gezien van een knappe man.’ Tanja schudt lachend haar hoofd. ‘Nou, dan ga ik binnenkort ook maar eens “bloemen” kopen.’

‘Maar jij kreeg ze dus gratis van hem?’ Ellen vernauwt haar ogen tot spleetjes. Carmen knikt. ‘Dan is het 1-0 voor jou, Carmen. Je loopt voor op mijn buurvrouw.’

Carmen kijkt de meiden aan en zucht diep. ‘Dit is wat ik nodig had, meiden. Gewoon weer ouderwets lol hebben met elkaar. Geen cijfertjes en stropdassen en aktetassen.’

Tanja heft het glas. ‘Daar proost ik op. En op de bloemenman.’ Carmen vraagt zich af hoe dronken Tanja nu ongeveer moet zijn, maar er is nog geen dubbele tong te ontdekken in haar spraak.

Ellen kijkt voor zich uit; ze broedt op iets. Carmen vraagt zich af wat dat kan zijn. Stille wateren hebben diepe gronden, dat geldt in ieder geval voor Ellen. Zelfs de manier waarop ze haar sushi eet straalt rust en intelligentie uit. Carmen zou willen dat ze meer van Ellen had, een soort puurheid die niet te vangen is.

Tanja verbreekt plotseling de stilte. ‘Wat zou je doen als Henri nu hier voor de deur stond om je mee terug te nemen naar Ibiza? Hij tilt je over zijn schouders en weg ben je.’ Tanja kijkt Carmen nieuwsgierig aan. ‘Ik probeer te zien of je echt klaar met hem bent of dat dit een tijdelijke dip is. En ik probeer in te schatten hoe groot de kansen van die

bloemenman zijn.’

Nog voordat Carmen kan antwoorden heeft Ellen het woord genomen. ‘Volgens mij moet dat de vraag niet zijn...’

Carmen is op het puntje van de bank gaan zitten. ‘Vertel...’

‘De vraag moet zijn of jij je kunt voorstellen dat je over pak ’m beet veertig jaar naast hem op een bankje zou willen zitten. Gewoon ergens op een plek op deze aarde, genietend van alles wat je samen hebt meegemaakt. Waar zou je dan met hem over praten? Wat zouden de voetstappen zijn die jullie samen gezet hebben? Wat is “samen” voor je, Carmen? Zijn dat de feestjes op Ibiza? De glazen champagne?’

Een tijdje is het stil. Gedachten van de dames vullen de ruimte en ieder voor zich zoekt naar antwoorden op deze belangrijke vragen van Ellen. Carmen denkt terug aan de twee mensen op het bankje vandaag in het Vondelpark. Zij zouden de antwoorden zeker weten... Onwillekeurig dansen haar gedachten terug naar de man die zijn zakdoek aan haar had uitgeleend. De sexy bloemenman die ze blijkbaar met heel Amsterdam moet delen. Zou hij dat eigenlijk zelf doorhebben?